

Елин Пелин

Магарето на Сюлейман ага

Веднъж Сюлейман ага, като отвори вратата на яхъра, видя, че му няма магарето. Потърси го тук-там, обиколи полето, занича из храсталаците, тича по шосето, дори в кладенеца наднича, но напразно! Никъде не видя магарето си.

Сюлейман ага се спря отчаян край селото и се обърна към едно дете, което играеше:

– Хей, момче, не си ли виждал едно магаре?

– Освен тебе друго не съм виждал – отговори хлапакът и се оплези.

– Не се шегувай – заговори с болка на сърца обиденият Сюлейман ага, – кажи ми истината: не си ли виждал едно магаре младо, едро, светлосиво, трудолюбиво?...

– Ха, тъй ли – отговори момчето, – това магаре от три дена насам е наше.

– Как може моето магаре да бъде ваше? – учуди се Сюлейман ага и попита: – Чие момче си ти?

– Аз съм син на съдията. Пък магарето, за което питаш, е наше. От три дена насам ни носи брашно на воденицата.

На бедния Сюлейман ага се стори, че потъва в земята от такава хорска несправедливост.

Като се съвзе, той тичешком отиде в къщата на съдията и надникна през една пукнатина на портата.

В това време вътре гръмогласно и сърцераздирателно изрева едно магаре. Сюлейман ага го позна по гласа. Това магаре беше неговото.

Той отвори бързо вратата, влезе вътре и отиде при съдията.

– Мъдър и справедлив наш съдийо – каза му той. – Преди три дена моето магаре се сбърка и влезе в чужда къща. Моето хубаво, сиво, трудолюбиво магаре, с гердан от сини мъниста на шията, с малко като юмруче звънче, закачено на шията му, с червен пискюл на челото...

– Какво ми влиза това в работа? – сепнато отвърна съдията.

– Моля ви, справедлив наш съдийо, да заповядате на стопанина, в чийто дом е влязло то, да ми го върне назад.

– Разбира се, че трябва да ти го върне – каза съдията.

– Като е така, върни ми моето хубаво, едро, сиво магаре, с гердан и звънче, с пискюлче на челото, справедлив съдийо.

– Кой, аз ли? – попита учудено и с негодувание съдията. – Аз нямам никакво магаре.

– Не, благороден съдийо, то е у вас и от три дена насам ви носи жито на воденицата – каза с плачлив глас Сюлейман ага.

– Аз нямам никакво магаре, разбираш ли! – викна строго съдията.

В това време магарето се наду и изрева колкото може в обора на съдията.

– Ето го, на, то реве във вашия обор! – извика зарадван Сюлейман ага, като чу гласа на любимото си животно.

– Млък – изкрещя съдията, – ти вярваш на едно магаре, а на мене – съдия – не вярваш. Дръжете го – извика той на слугите си – и му ударете двадесет и пет тояги.

Слугите уловиха бедния Сюлейман ага и след като му удариха двадесет и пет тояги, изтласкаха го из вратата.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10988>]